

Krátký život Antonietty Meo

1. Obraz - ve školce

Maminka: „Dobrý den, matko představená. Tak to je naše Antonietta.“

Matka předst.: „Vítáme tě Antonietto v naší školce. Já jsem matka představená a řídím naší školku. Tady sestra Klára tě odvede k ostatním dětem. Věřím, že se ti u nás bude líbit“

Klára: „Tak pojd', Antonietto. Jak pak ti doma říkají?“

Antonietta: „Říkají mi Nenolína, nebo Neny. Moc jsem se k vám těšila, sestro Kláro.“

Klára: „Tak děti, tohle je nové děvčátko. Jmenuje se Antonietta Meo, ale budeme ji říkat Nenolína. A teď se představte vy, děti.“

Děti se postupně všichni představí.

Děti: „Já jsem Matěj, já Anička....“

Klára: „Pojd' me, děti, zazpíváme si nějakou písničku.“

Písnička

Klára: „Tak, děti, a teď půjdeme s matkou představenou na procházku.“

Děti obchází kostelem, Nenolína zůstává vzadu s Barunkou a pokulhává.

Matka předst.: „Holky, přidejte, ať dojdete ostatní. Copak Nenolíno, pročpak kulháš? Ukaž mi nožičku. Vždyť ty máš kolínko celé oteklé. Musíme o tom říci mamince.“

Matka předst.: „Paní Marie, Nenolína má oteklé kolínko, měl by ji vidět lékař.“

Maminka: „Ano, všimla jsem si, že poslední dobou kulhá, ale pokaždé, když se ji zeptám, jestli ji noha bolí, tak říká, že ji nic nebolí. Ale zavoláme rodinného lékaře. Děkuji vám, matko představená.“

2. Obraz - doma

Maminka: „Tak jak se ti líbilo ve školce, Nenolíno?“

Antonietta: „Moc, maminko, nejraději bych tam byla i v noci. Byli jsme na procházce a šli jsme kolem kostela. Maminko, mám velkou touhu zemřít dřív, než se dopustím smrtelného hříchu.“

Maminka: „Ale jdi, ty malá brepto. A co tvá nožička?“

Antonietta: „Maminko, má bolest není nic proti bolesti Pána Ježíše. Nedělej si o mě starost.“

Maminka: „Ne, ne ještě dnes zavoláme našeho pana doktora. Tatínku, doběhni prosím pro doktora Vecchiho a popros ho, jestli by mohl přijít. A ty si Nenolíno pojd' lehnout, ať si nožička odpočine.“

Přichází lékař a vyšetřuje.

Lékař: „To se mi nelíbí, budeš muset jít do nemocnice na vyšetření. Musíš mít dítě velké bolesti.“

Tatínek: „Hned zítra, pane doktore, Nenolínu zavezeme do nemocnice.“

Vyprovází lékaře

Maminka: „Copak Není, snad by ses nebála?“

Antonietta: „Kdepak. Víš, často vidím Panu Marii i Pána Ježíše a povídám si s nimi. Řekli mi, že se nemám bát a ať svou bolest obětuji. Ráda bych, ať se stane cokoliv, obětovala vše za Svatého otce, obrácení hříšníků a za misie v Africe.“

Maminka: „Dobře se na zítřek vyspi, čeká tě těžký den, ale neměj strach. Pán Bůh tě bude držet v náručí.“

Antonietta: „Maminko, jsem velmi šťastná, že mi Ježíš poslal tento úděl, neboť tak jsem se stala jeho vyvolenou.“

Vypravěč: V nemocnici byl Antoniettě diagnostikován osteosarkom – zhoubný nádor kosti s následnou amputací. Když byla Antoniettě 25. dubna 1936 amputována levá noha, začala její křížová cesta, ale i její neobyčejné zkušenosti s Bohem. Zákrok byl pro ni děsivý, i pro její rodiče. Jen co přestála první kruté údobí, její započatý život pak pokračoval dál. Nosila protézu, s kterou se pohybovala, dováděla a také mohla poklekat k modlitbě.

Antonietta: „Maminko a tatínku, mám velkou touhu přijmout Pána Ježíše ve sv. přijímání, ale ještě nikdy jsem u sv. přijímání nebyla.“

Tatínek: „Hned zítra to domluvíme u řádových sester, alespoň se za nimi zase podíváš.“

Antonietta: „Sestřičko, pojď se ke mně posadit. Margherito, ráda bych napsala dopis Pánu Ježíši, ale neumím ještě psát, mohla bych ti ho diktovat?“

Margherita: „Určitě.“

Nenolina diktuje dopis a Margherita ho ukládá pod Jezulátka.

Antonietta: „Milovaný Ježíši, zítra se půjdu projít a navštívím sestry a řeknu jim, že bych chtěla na Vánoce poprvé přistoupit ke sv. přijímání. Ježíši, přijď brzo do mého srdce, abych tě mohla celého, celého pevně přitisknout a políbit tě. Ó Ježíši, chci, abys zůstal navždy v mém srdci. Milý Ježíši, mám tě tak ráda, že musím stále opakovat, jak tě mám ráda. Dávám ti své srdce. Milá Panno, ty jsi tak dobrá, vezmi moje srdce a přenes ho k Ježíši!“

3. Obraz - ve školce

Maminka: „Dobrý den, matko představená, jdeme se za vámi podívat.“

Matka předst.: „Dobrý den, tak vítěj Nenolíno, jak pak se ti daří?“

Antonietta: „Děkuji, dobře, podívejte, co už všechno dokážu.“

Antonietta poskakuje.

Matka předst.: „Už dost, už dost, nechceš se podívat za dětmi?“

Antonietta: „Moc ráda.“

Tatínek: „Máme na vás prosbu, matko představená. Stav Nenolíny je vážný a má touhu přistoupit k prvnímu sv. přijímání. Víme, že je malá, ale rádi bychom ji to umožnili.“

Matka předst.: „Ale to není problém, domluvíme se s místním knězem. Nenolína je duchovně připravená, pojd' me se za ní a ostatními dětmi podívat.“

Matka předst.: „Sestro Kláro, kdepak je Nenolína?“

Klára: „Měla přání jít do kaple, tak jsem ji tam dovezla. Klečí před svatostánkem už hodinu.“

Matka předst.: „Copak jsi Nenolíno Panu Ježíši říkala?“

Antonietta: „Můj dobrý Ježíši, dej mi duše, dej mi jich mnoho, srdečně tě prosím, prosím tě, protože ty jim pomůžeš stát se dobrými, aby mohly se mnou dospět do ráje.“

Tatínek: „Tak pojd' Neny, víš, že musíš odpočívat. Matka představená vše domluví s panem farářem a splní se ti tvé přání.“

4. Obraz - doma

Vypravěč: Nenolína před prvním svatým přijímáním nadiktovala tento dopis:

„Milý Ježíši, až budeš zítra v mém srdci, dívej se na moji duši jako na jablíčko. Jako jsou jádra uložena v jaderníku, tak utvoř v mé duši malou komůrku. Jako jsou pod černou slupkou jádérka bílá, zanech v této skřínce svoji milost, která je učiní bílými jádérky“.

Maminka: „Ale Antonietto, co to říkáš? Co to znamená to uvnitř, to být uvnitř?
Co chceš říct?“

Antonietta: „Poslouchej mami! Představ si duši, že je jablkem. Pod slupkou jádérka je přece něco bílého, ne? Tedy si představ, že to je milost!“

Vypravěč: K prvnímu sv. přijímání přistoupila na Štědrý den roku 1936. V této noci ji přítomní lidé viděli, jak po mši svaté víc jak hodinu klečela se sepjatýma rukama, i když jí protéza musela působit nesmírné bolesti. V květnu následujícího roku přijala svátost biřmování. Poslední dny jejího života se blížily. Dušnost a kašel jí nedopřály klid. Nemohla se zpříma ani posadit a k posteli byla připoutána. Bylo vidět, že trpí, ale přes velké bolesti stále říkala, že se jí daří dobře. Prosila též o to, aby jí kněz každý den přinášel Eucharistii. V hodinách, kdy přijala Tělo Krista, byla nejkliďnější. Jakmile mohla, prosila, aby mohla psát, nebo diktovat psaníčka. Poslední dopis nese datum 2. června.

Maminka: „Seděla jsem vedle její postele a psala co mi Antonietta s velkou námahou diktovala.“
„Milý ukřižovaný Ježíši, jsi pro mě tak drahý mám tě tak ráda! Chci s tebou být na Golgotě. Milý Ježíši, dej mi potřebnou sílu, abych tyto bolesti unesla a obětovala ti je za hříšníky. Řekni Duchu Svatému, aby mě prosvítíl láskou a naplnil mě svými sedmi dary. Milý Ježíši, řekni Madoně, že ji velmi miluji a že jí chci být nablízku! Chci ti vždy a opět říkat, že tě moc miluji. Můj dobrý Ježíši, svěřuji ti svého duchovního otce, dej mu potřebnou milost. Milý Ježíši, svěřuji ti své rodiče a Margaritu. Tvoje děvče ti posílá tisíc polibků.“

Vypravěč: Náhle maminka v sobě pocítila tak silné vzbouření, když viděla, jak její holčička trpí, a tak v záchvatu zuřivosti list zmačkala a hodila do koše. Za několik dní přišel profesor Milani, papežův vrchní lékař, aby Antoniettu navštívil.

Milani: „Dobrý den, paní Meová. Volal mi doktor Vecchi a prosil mě o konzultaci u vaší dcery.“

Maminka: „Jistě, pojd'te dál.“

Milani: „Dobrý den, Nenolíno, jak se ti daří?“

Antonietta: „Dobře, děkuji.“

Milani: „Ukaž mi, kde tě to bolí?“

Antonietta: „Nemám velké bolesti. Svě utrpení jsem obětovala za Svatého otce, misionáře, africké děti, za světový mír a obrácení hříšníků.“

Milani: „Slyšel jsem o tobě, že jsi malý anděl od doktora Vechiho. Prý také píšeš krásná psaníčka. Mohl bych si nějaké přečíst?“

Tatínek: „Odpusťte, ale je to pro nás moc těžké. To poslední psaníčko žena hodila do koše.“

Milani: „To je škoda, rád bych je ukázal Svatému otci Piu XI, ať se podívá jaké dopisy píšeš.“

Tatínek vyndává dopis z koše.

Vypravěč: V následující den zastavilo před Antoniettiným domem vatikánské auto. Posel, kterého osobně vyslal papež Pius XI., přišel, aby předal Nenolíně apoštolské požehnání. Svatý otec byl při čtení textů velmi dojat a prosil Nenolínu o vyprošení darů, které si vymodlila pro sebe. 12. června se zdravotní stav Nenolíny značně zhoršil. Dýchala s velkou námahou, z jejích plic byla odsáta tekutina. 23. června jí byla kvůli špatnému zdravotnímu stavu odebrána za místního umrtvení tři žebra. Antoniettina křížová cesta vrcholila. 2. července, po posledním sv. přijímání, se své matce svěřila.

Antonietta: „Dnes jsem viděla Ježíše, když jsem ráno přistupovala k sv. přijímání. Setkala jsem se i s Terezií od Dítěte Ježíše, která mi řekla, že utrpení, které jsem už vytrpěla stačí, a že již brzy odejdu do nebe.“

Vypravěč: 3. července Antonietta Meo zemřela. Její poslední slova byla: „Ježíši, Maria, mami, tati.“ A s úsměvem vydechla naposledy.

Antonietta nadiktovala 150 dopisů. Ježíši, Marii, Terezii z Lisieux, a jeden Anežce Římské.

V jednom ze svých dopisů o ráji Nenolína řkala: „V ráji se nebudu bavit, ale chci pracovat pro duše. Jako sv. Tereza z nebe posílá na zem růže, tak já nechám shora padat lilie.“